

Et nyt, kulturelt paradigme mod finanskrak og truslen om krig

Af Alexander Hartmann

22. juni, 2013

Selv om der i kommunikéet fra G-8-topmødet i Nordirland, takket være den russiske præsident Vladimir Putins protest, ikke blev rejst krav om den syriske præsident Assads afsættelse, og man i stedet bekræftede indkaldelsen til Genève-konferencen om Syrien, er verdenssituationen stadig ekstremt farlig, understregede formand for Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet [i Tyskland], Helga Zepp-LaRouche, den 20. juni i sin tale til BüSos Berlinerdelstatspartimøde. Verden står på randen af Tredje Verdenskrig og umiddelbart foran et sammenbrud af det globale finanssystem, der totalt vil stille begivenhederne i 2008 i skyggen. Og selv i tilfælde af, at disse to farer ikke fandtes, har menneskeheden ingen fremtid, med mindre den hurtigst muligt iværksætter et radikalt brud med sin nuværende kultur.

Hvor anspændt, den aktuelle situation faktisk er, fremgik særlig tydeligt på omtalte G-8-topmøde. Først og fremmest den amerikanske præsident Barack Obama, Frankrigs præsident Francois Hollande og den britiske premierminister David Cameron går stærkt ind for våbenleverancer til de syriske oprørere. De må dog være blevet klar over, at de vil få vanskeligt ved at påtvinge den russiske præsident deres linje, efter at denne umiddelbart før topmødet over for journalister havde påpeget, at Vesten i sin iver efter at styrte Assad ikke engang lod sig afskrække fra at støtte kannibaler. *Washington Post* citerede Putin: »Man må virkelig ikke støtte folk, der ikke blot dræber deres fjender, men også skærer deres lig op og i al offentlighed og for rullende kameraer æder indvoldene. Er det de folk, man vil støtte? Er det de folk, man vil levere våben til? Så har det vist meget lidt at gøre med de humanitære værdier, som man i Europa har prædikeret om i århundreder.«

Alligevel forsøgte Cameron, Hollande og Obama fortvivlet at gøre alt, hvad der stod i deres magt, for at få Putin til at tage afstand fra sin politik og bevæge sig over til at støtte afsættelsen af Assad. Men Putin gjorde det klart, at han ikke vil afvige et eneste bogstav fra opretholdelsen af Syriens nationale suverænitet ? og han fastslog ligeledes, så det ikke kunne misforstås, at Ruslands våbenleverancer til den suveræne, syriske regering er fuldstændig i overensstemmelse med folkeretten, i modsætning til den vestlige støtte til oprørerne.

Modstand i Vesten

Lyndon LaRouche sagde i en kommentar til resultatet af topmødet, at Putins kompromisløse holdning havde skabt store problemer for Obama og briterne, for bestræbelserne for at styrte Assad støder ikke blot på modstand hos Putin, men også i Storbritannien, selv hos de Liberale Demokrater i den britiske regeringskoalition og dele af Labour-partiet. Og Obama kommer under pres i sit eget land på grund af sin regerings erklæring umiddelbart før topmødet om, at USA ville begynde at støtte de syriske oprørere direkte med den yderst tvivlsomme begrundelse, at den syriske regering skulle have brugt saringas i konflikten. Det afgørende er i mindre grad selve Syrien, med derimod de følger, som en militærintervention i Syrien ville få. Som det tidligere er sket, kommer fornuftens stemme i USA fra militæret, hvilket en episode, som *Bloomberg.com* rapporterede, demonstrerer. I den forløbne uge har udenrigsminister John Kerry krævet, at der udføres luftangreb på flyvepladser i Syrien, især mod dem, hvorfra de »kemiske våben« angiveligt er blevet sat ind. Dette krav blev iflg. *Bloomberg* kraftigt afvist af chefen for den samlede generalstab, Martin

Dempsey, som havde afbrudt Kerry med en stribe »bryske, indskudte bemærkninger« og ville »have at vide af ham, hvad der så var det næste skridt i planen efter luftangrebene og i den forbindelse påpegede, at udenrigsministeriet åbenbart ikke helt forstod kompleksiteten i en sådan operation.«

Dempsey informerede Kerry om, at USA ikke bare kunne smide et par bomber eller affyre et par raketter mod mål i Syrien, men at de først måtte eliminere det komplekse, syriske luftforsvar, som ville kræve mere end 700 angrebstogter med fly. Ifølge rapporten oplyste Dempsey Kerry om, at et krav fra udenrigsministeriet om overilede, militære forholdsregler i den syriske borgerkrig på ingen måde er velkomment, især i en tid, hvor det amerikanske militær er udmattet, og Pentagons budget bliver skåret ned gennem de automatiske budgetnedskæringer.

Bloomberg forsætter: »Dempsey understregede: Uden en brugbar indgangsstrategi, uden et eller andet, der minder om en udgangsstrategi, og uden en klar opfattelse af konsekvenserne af et amerikansk luftangreb, vil Pentagon være meget tilbageholdende med at bakke Kerrys plan op. Foreløbig står den beslutning således fast, at man indtil videre kun leverer mindre våben og ammunition til de syriske oprørere.«

Med andre ord, den amerikanske regering har hverken en klar forestilling om, hvordan de med udsigt til succes skal indlede en sådan krig, eller en forestilling om, hvordan de igen vil komme ud af krigen, når de først en gang har begyndt den, og den har heller ikke nogen forestilling om, hvilke yderligere konsekvenser, et angreb på Syrien ville have. Og så længe, det er sådan, afviser militærledelsen et sådant eventyr.

Det egentlige problem er dog ikke udenrigsminister Kerry, men præsident Obama, der over for verden, og især Rusland og Kina, allerede gennem udnævnelsen af sikkerhedsrådgiver Susan Rice og FN-ambassadør Samantha Power, der er kendt for at forfægte de såkaldte »humanitære interventioner«, har signaleret, at han ikke er rede til at respektere andre landes nationale suverænitet, og dermed befinder han sig fortsat på kollisionskurs med Rusland og Kina.

Men som allerede nævnt er det ikke alle i de vestlige regeringsinstitutioner, der bakker op om dette vanvid. Især i kredsen omkring de amerikanske sikkerhedstjenester er man kommet til den konklusion, at Kongressen hidtil ikke har varetaget sin tilsynspligt over for den amerikanske regering, og at dette heller ikke kan ventes, med mindre der sker en dramatisk ændring af situationen; således rapporterede Helga Zepp-LaRouche. Det er hovedårsagen til den bølge af skandaler mod Obama-regeringen, der er brudt ud i løbet af den seneste uge. Denne bølge af skandaler har nu afgørende vendt befolkningstemningen imod Obama.

En mobilisering af befolkningen er nødvendig

Faktisk, understregede Helga Zepp-LaRouche, er en mobilisering af befolkningen helt afgørende for vejen ud af krisen, og at opnå dette er hovedopgaven i den kommende forbundsdagsvalgkamp. De temaer, som de andre partier behandler i denne valgkamp, har intet med befolkningens virkelige nødsituation at gøre og er fuldstændig latterlige. Det afgørende er at opnå en genindførelse af en Glass/Steagall-bankopdeling ? ikke kun i USA, men også i Europa.

Hun beskrev dernæst, hvad der var i vente, hvis ikke dette skete: Siden dollaren blev koblet fra guldet i 1971, og især siden ophævelsen af Glass/Steagall-loven i 1999, er der opbygget en spekulationsboble, der er 40 gange så stor som hele verdens økonomiske volumen. Efter at boblen bristede, har man siden 2008 forfulgt en politik med Bail-out og støttet bankerne med rundt regnet 30 billioner dollar, men fordi regeringerne i mellemtiden støder ind i deres finansielle grænser, går man nu over til at ekspropriere bankkundernes indeståender til fordel for spekulanterne i en såkaldt »Bail-in« efter den cypriotiske model. Det betyder ikke blot, at befolkningen får frataget deres opsparinger, men også, at virksomhederne mister deres driftskapital; i Cypern er økonomien gennem Bail-in praktisk talt gået i stå. Følgen er ikke blot socialt kaos og massefyringer, men også en højere dødelighed og en forkortelse af den forventede levealder. Man har således fra troværdigt hold fortalt hende, at en højtstående politiker i en fortrolig kreds havde udtalt, at man måtte sænke den forventede levealder til 66 år, fordi man ikke længere ville kunne betale pensionerne; i denne forbindelse måtte man regne med, at der, endnu inden årets udgang, ville være behov for 100 milliarder euro ud af forbundsbudgettet til at støtte bankerne.

Man må gå ud fra, at der under sådanne betingelser vil komme massive protester, og dette forventer EU også ? for eksempel i Berlin, i Ruhr-distriktet, i Rhein-Main-distriktet og i Paris? forstæder. Men man kan ikke blot forvente uroligheder, men også krig.

Løsningen ligger i den omgående genindførelse af Glass/Steagall-bankopdelingssystemet og i skabelsen af en fælles platform for samarbejde mellem supermagterne om projekter i menneskehedens interesse, som »Planen for et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og Afrika« eller projektet om »Det nordamerikanske Vand- og Elektricitetssamarbejde« (NAWAPA).

Et nyt paradigme

Til dette formål er det nødvendigt, at vi får et nyt paradigme, for med sin nuværende kultur vil menneskeheden ikke overleve. Hun beskrev eftertrykkeligt den kulturelle krise, der fratager ungdommen ethvert perspektiv. Med en ungdomsarbejdsløshed, der i mange byer er oppe på 70-75 %, og en massekultur, der blot betragter mennesker som objekter, bliver ungdommen drevet ind i kriminalitet og en holdning, hvor de ikke har lyst til noget, som gør det umuligt for dem at forberede sig til fremtidens opgaver på en rimelig måde. Det er en rædselsvision at forestille sig, hvordan verden ville se ud, hvis der bliver kommende politikere ud af sådanne børn.

Det er vigtigt at skabe et paradigme, der beror på menneskers kreativitet. Kreativitet består imidlertid ikke i at »lære at lave keramik«, men i at erhverve erkendelse. Fysiske sanseerfaringer ville ikke være tilstrækkelige, der er snarere behov for en kulturel anstrengelse for at forstå, hvad kreativitet er. Hun anbefalede tilhørerne at studere »korets« rolle i Shakespeares dramaer, Johann Sebastian Bachs *Præludier og Fugaer*, eller Schillers *Wallenstein-trilogi*. På grundlag af disse værker beskrev hun, hvordan Schiller, efter sine intensive studier af Trediveårskrigen, skitserede en hypotese som Wallensteins helt anderledes forestilling end den, der blev overleveret af Wallensteins modstandere, Habsburgerne.

Hertil er det nødvendigt med et tankespring. Denne evne til at foretage kreative tankespring må man udvikle for at lade den nuværende, fremherskende, oligarkiske tænkemåde bag sig. Hertil må man udvikle og skærpe blikket for skabelsens storhed og skønhed.

Dette er af afgørende betydning i den umiddelbare krise, som vi befinder os i, for kun, når man tager denne evne hos mennesker op, kan man overvinde deres pessimisme og mobilisere dem til at kæmpe for en fornuftig løsning som aktive statsborgere.

I Danmark kæmper Schiller Institutet for en politik med en Glass/Steagall-bankopdeling og produktiv kreditskabelse til opbygning af den fysiske økonomi, i stedet for nedskæringer af det almene vel for at dække bankernes spekulationstab. Vi kæmper også for en Ny Renæssance inden for videnskab og kultur, der, ligesom det 15. århundredes Renæssance, lægger grunden til et nyt paradigme for menneskehedens fælles mål og en fremtidig, humanistisk civilisation for hele verden. Læs vore nye specialrapporter her på hjemmesiden, kontakt os og tal med os om, hvad du kan gøre.

Slut dig til os!

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/913>